

Μόν' ἔλα, κόντεμπέ μ' ἐοῦ, σοῦ λέω, καὶ δὲ θά χάσης,
Τὴ μαύρη θάλασσο' ἄφησε κιάνεβα στὴ ξηρά,
Μὲς στὴ σπηλιὰ καλύτερα τὴ νύχτα θά περάσης·
Ποῦς θέλει, καλέ, θάλασσα καὶ κύματ' ἀρμυρά ;

Εδῶνοι δάφνες φουντωτές, καβάκια εἶναι ψηλά,
Ἔχει κισσοῦ μαυροειδεροῦ κιἀμπέλι γλυκὸν ἔχει,
Καὶ νεροῦ κρύο ἀθάνατον ἢ δοροσερὴ Αἴτινα τρέχει,
Ποῦ ἀπὸ τὰ χιόνια τὰ λευκὰ γοργοῦ κατακυλιᾷ.

Κι' ἐγὼ ἂν ἴσως μαλλιαρὸς σοῦ φαίνομαι κομμάτι,
Ἔχω καὶ ξύλα δάδινα καὶ φλόγα περισσὴ
Καὶ νὰ μου κάψης στέκομαι καὶ τὴ ψυχὴ μου ἐσοῦ
Καὶ τοῦτο, ποῦ ἀκριβότερο δὲν, ἔχω-τόνα μάτι.

Ἄλλ', ἢ μάνα δὲ μ' ἔκαμε σὰ ψάρι τοῦ γαλοῦ,
Νὰ βούτηξα νὰ φίληγα τὰ φράτο σου τὸ χέρι,
Ἄν δὲ θέλης τὸ στόμα σου, μικρὴ ξανθομαλλοῦ,
Καὶ κρῖνα λευκά, κόκκινους λαλέδες θάχα φέρει.

—Μὰ αὐτοὶ χειμῶνα γίνονται καὶ κε να καλοκαῖρι.—
Τώρα θά μάθω, θά τὸ ἴδῃς, μικρὴ, νὰ κολυμπῶ,
Ἄν κανεὶς ξένος μὲ παννὴ φτάση, σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
Γιὰ νὰ δῶ μέσα σὸ βυθὸ πῶς ζῆτε τὸ θαμπό.

Ἔβγα, Γαλάτεια, κιἀφοῦ βγῆς, λησμόνα νὰ γυρίσης
Στὸ σπίτι σου-ὅπως τώρα δὰ κ' ἐγὼ σὶδὲμαδαῖο.
Ἔλα μαζί νὰ βόσκωμε, ν' ἀρμέγωμε τὰ δυὸ
Καὶ μάθε μὲ ξενὴ πνιὰ πῶς τὸ τυρὶ να πῆξῃς.

Ὅλα τα φταίει ἢ μάνα μου, γιαντὸ πιζρολογῶ
Δὲ σοῦπε ἀκόμα χάρι μου μὴδ' ἕνα λόγο μόνο
Ἐνῶ μὲ βλέπει ποῦ χαλῶ καὶ μέρα μέρα λυώνω
Θέλω κιαντὴ να λυπηθῆ, ἀφοῦ λυποῦμαι ἐγὼ !...

Πολύφημε, Πολύφημε, ὁ νοῦς σου ποῦ πετᾷ ;
Ταλάρια πλέκε, πῆγαινε, τὰ φύλλα μάζενε τα
Γιὰ νὰ τὰ πάσης τῶν ἀρνιῶν· θα κάμης πιὸ σωστά·
Ὅποια κοιτεύει, σφίγγε τὴν, ὅποια τραυάει, πα-
| ροαίτα.

Θὰ βρῆς ἴσως καὶ πιὸμορφὴν ἄλλη Γαλάτει' ἀφράτη,
Πολλὰ κορίτσια μὲ κιαλοῦν τὴ νύχτα σὸ κρυφτό,
Καὶ σὰν τὲς κίχλες ὅλες τους γελοῦν ἅμα δεχτῶ.
Φῶς φανερό, πῶς στὴ στεριά κ' ἐγὼ φαίνομαι κάτι.

Τραγουδιότ', ὁ Πολύφημος τὸν ἔρωτα γελοῦσε
Καὶ πιὸ καλά παρὰ χρυσὸν ἂν ἔδιδε, περνοῦσε.
(Λεμησσός, Κύπρου) ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΑΟΣ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς πλα-
τείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρείου), Σταθ-
μοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τρεῖς ἐπαρ-
χίες καὶ τρίμηνους συνδρομητές, μὲ δυὸ
δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ Κ Α Ι ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΧΑΝ

δὲν εἶχαν οἱ ἀλιτήριοι δὲν τὴν ἀφῆσαν πα-
ραπονεμένη τὴν 8ην Νοεμβρίου. Τῆς ἔδωσαν
μιὰν ἀδελφούλα Ἐδμηιούργησαν τὴν 16ην
Νοεμβρίου, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μονάχη τῆς καὶ
στενοχωριέται, γιὰ νάχη τὴν ἀξία τῆς συν-
τροφίσα μέσα στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνι-
κῆς—γιὰ νὰ μὴ τὴν ποῦμε Ρωμέικης, καὶ
τοὺς πιάσουν τὰ νεῦρά τους πάλι—μωρίας,
ἀσυνειδησίας καὶ κακομοιρίας.

Οἱ Μιστριώτιδες κ' οἱ Χατζιδάκιδες κ' οἱ
Καλαποθάκηδες κ' ὅλες οἱ μαργιοτέτες τῶν
τρανῶν αὐτῶν καραγκιόζηδων, ἄλλος γιὰ
τοῦτο τὸν λόγο κ' ἄλλος γιὰ κείνο, ὅλοι ὁ-
μως γιὰ τὸ παλιότομάρο τους φροντίζοντες,
ἔσπρωξαν μὲ τὰ φουσκωμένα κ' ἄτιμα λόγια
τοὺς ἀπονήρευτα κ' ἄμυαλα παιδιὰ κατὰ
τοῦ Νόμου, κατὰ τῆς Πολιτείας, κατὰ τοῦ
Ἔθνους ἀκόμα, κ' ἀνάγκασαν τὴν Πολιτεία

νὰ δείξῃ τὰ δόντια τῆς καὶ νὰ δικαιολογήσῃ
τὴν ὑπαρξί τῆς.

Οἱ φοιτηταὶ δὲν ἔφταιγαν—τόμολογοῦμε.
Ὁ δυστυχισμένος Μαντᾶς ἄδικα ἐπῆγε—καὶ
τὸν κλαίμε. Μὰ τί νὰ γίνῃ! Ὅταν οἱ πρω-
ταίτιοι ἐκτοξεύουν ἀπὸ τὰ ταμπούρια τους
μέσα, μὲ τὸ στόμα ἢ μὲ τὴν πέννα, τὶς ἀνα-
γοῦλες τους, ὅταν οἱ ἀρχιστασιασταὶ περιμέ-
νουν νὰ μάθουν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες πῶς ἔ-
γινε ἢ μάχη καὶ πόσοι σκοτωθῆκανε, πάντα
οἱ ἀθῶοι θά πληρώνουν μὲ τὸ αἷμα τους τὴν
ποινὴ τῆς ἀναντρίας καὶ τοῦ τσαρολατισμοῦ
καὶ πάντα σὲ κάθε τέτοια ἀναμπουμπούλα
καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον, θά τιμωροῦνται τὰ
θύματα κ' ὄχι οἱ ἔνοχοι.

Ἡ Πολιτεία σ' αὐτὴ τὴ περίστασι ἔκαμε
τὸ καθῆκόν τῆς, ὅπως καὶ στὴν ἄλλη. Ἐχτύ-
πησε, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ. Ἐφάνηκεν
ἀμείλιχτη, γιὰτὶ ἀμείλιχτη ἔπρεπε νὰ φανῇ.
Ἄν δὲν χτυποῦσε τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ,
τὴν Δευτέρα τὸ πρωὶ θά πέρναμε ὅλοι τὸ φα-
νὰρι τοῦ Διογένη στὰ χέρια καὶ θά ψάχναμε
μέρα μεσημέρι, νὰ βροῦμε τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος.

Τὸ συμπέρασμα βγαίνει μονάχο του :
Ὅσο κ' ἂν σὰς φωνάζουν γιὰ πατριωτισμὸ
οἱ φαμφαρόνοι αὐτοὶ, μὴ τοὺς πιστεύετε!
Πατριώτες δὲν εἶναι κείνοι ποῦ ἀγωνίζονται
νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὶς πιὸ βρώμικες καὶ
ἀδοξες ἡμέρες τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας, ἀλλὰ
κείνοι ποῦ δουλεύουν ἴσχυρα καὶ τίμια νὰπο-
δείξουν πῶς ἢ Ἑλλάδα εἶναι ζωντανὸ
ἔθνος, κ' ὄχι μονάχα ἱστορικό.

Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

προδόνει τὴν ἰδέα, γιὰτὶ κάποτε ἀναγκάζεται νὰ
γράψῃ στὴν καθαρεύουσα, μὲ ψευδῶνυμο, γιὰ νὰ
παίρῃ κανένα τᾶλληρο καὶ νὰ τρώῃ.

Αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψι μᾶς τὴν ἔκαμε μιὰ σοβα-
ρωτάτη ἐφημερίδα. Μπορεῖ νῆναι καὶ συκοφαντία.
Δὲν ξέρομε. Μὰ κ' ἀλήθεια νῆναι, θαρροῦμε πῶς
προτιμώτερο εἶναι νὰ γράψῃ κανεὶς κάποτε καὶ
στὴν καθαρεύουσα γιὰ νὰ πάρῃ κανένα τᾶλληρο, παρὰ
νὰ ζητᾷ νὰρπάξῃ αὐτὸ τὸ τᾶλληρο μὲ ἄλλους
τρόπους—ἀξιοπρεπεστάτους πάντοτε—ἕνας ἀπὸ τοὺς
ὁποίους εἶναι καὶ τὸ νὰ ζητᾷ νὰ αἰματοκυλίσης τὸν
κόσμο γιὰ νὰζήσῃ τὴν κυκλοφορία τῆς ἐφημε-
ρίδας σου.

καὶ τὶς ἀποκλειστικὰς ὑπογραφὰς τῶν σοφῶν δασκάλων, ὡς στὴν «Ἐστία» τοῦ 1890 ποῖα διαφορά !
Μὰ ἡ διαφορά αὐτὴ ὅσο μεγάλη κ' ἂν φαίνεται στὴν
ἑξωτερικὴ ἀντίληψη, σὸ βᾶθος δὲν εἶναι σπουδαία.
Συγκρατιοῦνται ἀκόμη ἀσυνείδητα οἱ διάφορες αἰτί-
ες κ' ἀφορμὲς, ποῦ γέννησαν τὴν παρᾶξενὴ ἐκείνη
ζωὴ, ποῦ ἔζησαν οἱ Ἕλληνες σὸ διάστημα ἑξήντα
χρόνων καὶ ποῦ φανερώθηκε τόσο παραστατικὰ σ' ὅ-
λες τὶς λεπτομέρειές τῆς καὶ φυσικὰ καὶ στὴ φιλο-
λογία. Μᾶς δείχνεται καθαρώτατα ποιοὶ ἦταν οἱ
Ἕλληνες, ποῦ ἔγραφαν, καὶ ποιοὶ οἱ Ἕλληνες ποῦ
διεβάζαν.

Καὶ τὸ καλὸ εἶναι, πῶς σ' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ
βγήκαν πολλὰ περιοδικὰ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τυπῶνουν
τὰ γραφόμενά τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ποῦ ἔγραφαν
—ἀφοῦ γιὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνο τὸ λόγο δὲν ἦταν εὐ-
κόλο νὰ βγαίνουν κ' ὅλοι βιβλία — καὶ νὰ μπορέ-
σουμε κ' ἐμεῖς μὲς σὸ φιλολογικὸν τῶν περιοδι-
κῶν μὲ τὰ διάφορα ὀνόματα καὶ τὰ διάφορα σχήμα-
τα νὰ ξεχωρίσουμε περισσότερο ἀπὸ καθεστὶ ἄλλο ἕνα
πράγμα : ὅτι δὲν ἦταν ἀληθινοὶ στὴ σκέψη τους ὅσοι
ἔγραφαν καὶ στὴ πνευματικὴ τους ἀπόλαψι ὅσοι δια-
βάζαν. Κ' ἡ ψεύτικη ἐκείνη φανέρωσι σ' αὐτὸ τὸ
μέρος τῆς ζωῆς — ἀπὸ φυσικὸ νόμο — ἔγινε σιγα-
σιγα ψυχικὴ ἀνάγκη, ὕστερα παντοτεινὴ κατάσταση,

ποῦ τὴν κληρονομήσαμε καὶ προσπαθοῦμε σήμερα νὰ
τὴ διώξουμε. Κ' ἡ προσπάθειά μας αὐτὴ εἶναι ποῦ
μᾶς κάνει τώρα νὰ θαροῦμε ξένες τὶς φιλολογικὰς
μορφὰς τοῦ περασμένου καιροῦ. Ριζώθηκε βαθιὰ μέσα
στὴν ψυχὴ τοῦ Νεοελληνα γιὰ κάμποσα χρόνια ἡ ἀρ-
ρώστια αὐτὴ τῆς ψευτικῆς· μὰ ἡ σημερινὴ ἀντίδρα-
σι, ποῦ ἀρρῖσει κάπως νὰ δυναμάνει, μᾶς εὐκολύνει
νὰ τὴ νοιόθουμε καὶ νὰ τὴ φοβόμαστε· κ' ἴσως ὁ φό-
βος τοῦτος μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὴ νικήσουμε γληγο-
ρότερα.

Ἡ ἀρρώστια τῆς ἐποχῆς μπῆκε νικητριά μέσα
στὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένεια, γιὰτὶ ὄλοῦθε βρῆκεν ἀ-
νοιχτὸ δρόμο. Κουρασμένος ὁ λαὸς ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες
τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς
σπαραγμούς, μὲ σαστισμένον ἀκόμα τὸ νοῦ ἀπὸ τὰ
σκοτεινὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, γεμάτος ἀπὸ πρόωρες
ἐλευθερίες σ' ὅλα χωρὶς τοὺς ἐπιτήδειους ὁδηγοὺς στὴ
χρησιμοποίησι τῶν δώρων αὐτῶν δὲν ἤξευρεν, οὔτε
καὶ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὴν ξένη ζωὴ, πούρ-
χόταν παντοδύναμη νὰ πάρει τὴ θέση τῆς δικῆς του.
Ἦταν φυσιολογικὸς νόμος, ποῦ τὸν βοήθησαν νὰ τρα-
βῆξαι τὸ δρόμο του πολλὰς περιστασεὶς κ' ἀφορμὲς
καὶ ποῦ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐννοίωσε βαθειὰ τὴ δύ-
ναμήν του.

Μὰ ἀπὸ τὶς ἀφορμὰς αὐτέες, σύμφωνα μὲ τὰ ὁ-

σα εἶπα ὡς τώρα, ἦταν καὶ τὰ περιοδικὰ. Καὶ σ' ἐ-
κεῖνα, ποῦ θὰ σώζεται γιὰ χρόνια πολλὰ τ' ὄνομά
τους, καὶ σ' ἐκεῖνα, ποῦ λησμονήθηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέ-
ρα, ποῦ ἐπαψαν νὰ βγαίνουν, πρέπει ν' ἀναζητήσουμε
ποῖα αἰτία ἔδωκεν γιὰ νὰ μπεῖ στὴν Ἑλληνικὴν οἰ-
κογένεια τῆς ἐποχῆς ἡ ἀρρώστια. Ὅσο σοφοὶ κ' ἂν
ἦταν ἐκεῖνοι ποῦ τᾶβγαναν, ἦταν καὶ λίγο βιομη-
χανοὶ κ' ἐπειδὴς ἤθελαν νὰ διαβαζοῦνται τὰ ξηνο-
μάτισαν οἰκογενειακὰ. Μὰ οἱ ιδέες, ποῦ κυριαρχοῦ-
σαν μέσα σ' αὐτὰ κ' ὁ τρόπος, ποῦ γράφονταν, γιὰ
κάθε ἄλλο ἦταν καλοὶ παρὰ γιὰ νὰ διδάξουν καὶ νὰ
μορφώσουν τὴν οἰκογένεια.

Ζωὴ ξένη περνοῦσε πέρα καὶ πέρα μὲς ἀπὸ τὶς
σελίδες τους. Τυπῶνταν σ' αὐτὰ πράγματα, ποῦ τᾶ-
χαν γεννήσει φαντασιὰς ἀναμμένες ἀπὸ τὴ ρομαντι-
κὴ παθητικότητά, ὑποδουλωμένες στὴν ἐντύπωσι,
ποῦ ἄφινε τὸ τελευταῖο νευρασθενικὸν ἔργο — καθὼς
μᾶς τὸ δείχνει ὅλη ἀπάνου-κάτου ἡ φιλολογία τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης — ποῦ τὰ δημιουργήσε ξένη ἀντίλη-
ψη τῆς ζωῆς καὶ πολὺ ἀλλοίωτικη ἀπὸ τὴ δική
μας.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΡΙΜΑ

στούς λογίους μας που δεν είχαν το κουράγιο να βγούνε με την υπογραφή τους και να διαμαρτυρηθούν, εν ονόματι των γραμμάτων και της λογικής, γι' αυτό που ζητούσαν να κόμουν πέντε δέκα γραμματοκαπηλοι στον Παλαμά!

Κρίμα σ' αυτούς! Μιά κυρία, η κ. Παρρέν, έκαμε ό,τι δεν έκαμαν αυτοί, κ' έβαλε τα πράματα πολύ καλά στη θέση τους, με το όρατο άρθρο της που έδημοσίεψε στην «Ακρόπολι».

ΠΡΕΠΕΙ

να μείνη στην ιστορία κι' ένας άθνατος διάλογος του Μιστριώτη με κάποιον φίλο του, που θυμίζει λίγο τους διαλόγους του Φασουλή και του Περιλάτου.

— Πρώ παντός είμαι πατριώτης! εφώναζε ο γλωσσοπνίχτης, αφήνοντας από το θυμό γιατί του καταπατούσαν τα γλωσσικά του οικόπεδα.

— Δεν έχεις δικιο! του απάντησε ο φίλος του.

Μη λησμονείς πως πρώ παντός είσαι Μιστριώτης!

Κι' ένα άλλο πιο χαριτωμένο: 'Ο ίδιος γλωσσοπνίχτης μας φόδερσε και είπε:

— 'Η αυτοί θα παύσουν να εκχυδαίζουν τους αρχαίους πονητές, ή εγώ θ' αναγκασθώ να πάρω τα παιδιά μου και να φύγω!

Τέτοιον καλό δε θα το δῆ ποτέ ή κατακαμένη ή 'Ελλάδα. Νάσαστε βέβαιοι.

'Η άλλη φόδερα του πως θα παραιτηθῆ από το Πανεπιστήμιο, είναι λίγο τσαρλατάνικη. Γιατί κι αν παραιτηθῆ, θα παίρνῃ τὸν ἴδιο μισθό, αφού έχει συμπληρωμένα τα χρόνια της συντάξεώς του.

ΜΙΑ

φλίχρος κολακύνθη, μ' άλλους λόγους ο γνωστός ἀερολόγος Χρ. 'Ηλιθιόπουλος, έμιλησε ευφραδέστατα την παρελθούσαν Κυριακήν εν τῇ αίθουσῃ τῆς 'Εταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, ἐνώπιον τῆς ξεπεσμένης Μεγαλειότητος τῶν γραμμάτων (ούτως ἀπεκάλεσεν τὸν κ. Μιστριώτην ὁ ρήτωρ) και διαφόρων άλλων κυρίων, καυτηριάσας δριμύτατα τοὺς διαστρεβλωτὰς τῆς ὠραίας μας γλώττης και συστήσας τὴν ἔδρυσιν Φιλολογικῆς 'Ακαδημίας πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων πολιτικῶν και φιλολογικῶν ζητημάτων, και δῆ και τοῦ ζητήματος τῆς γλώττης.

'Ανθρωπάκον ἀπεκάλεσεν ὁ κ. 'Ηλιθιόπουλος τὸν Ψυχάρην, προδότης και ὀλετήρας τοῦ 'Εθνους ἀπεκάλεσε τοὺς ὀπαδοὺς του, πῦρ και θεῖον ἐξήμεσε κατ' αὐτῶν διὰ τῶν μελιρρῦτων ἀερολογημάτων του, κ' ἐν τέλει ἐφθέγγετο τιαδὲ:

— 'Επειδὴ ἡ μαμακρίνη 'Ακαδήμεια μενει, ὡς

μὴ ὄφειλε, κενή, ἔλθετε, ἀδελφοί, νὰ ἰδρῶσωμεν μίαν ἄλλην ἀπὸ τοῦθλα!

'Η πρότασις του ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτῆ. 'Ο λόγος του ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Πρωταν» τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἀρα ἐνεκρίθη. 'Ο κ. Μιστριώτης τὸν ἠσπᾶσθη δακρύων. 'Επειδὴ δὲ ὁ τόπος ἀφθονεῖ ἀπὸ 'Ηλιθιοπούλους, ὑπάρχει ἐλπίς οἱ ἀθῆνατοι τῆς τουβλένιας αὐτῆς 'Ακαδημίας νὰ μὴν εἶναι τεσσαράκοντα, ἀλλὰ τετρακόσιαι και πλέον χιλιάδες.

Λίαν προσεχῶς ἐλπίζομεν νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλωμεν και τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ἀκαδημαϊκῶν, τὰ ὅποια θὰ πρωτοδημοσιευθῶν εἰς τὴν «Πρωταν», τὸ ἐπίσημον δηλονότι ὄργανον τῶν πολιτικῶν και φιλολογικῶν 'Ηλιθιοπούλων.

ΕΤΣΙ ΕΠΡΕΠΕ

να γίνῃ ἐπὶ τέλους, κ' ἔτσι ἔγινε. Νὰ πάῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκδότας τῶν 'Αθηναϊκῶν ἐφημερίδων μέσα, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ και δευτερος, και τρίτος, και δέκατος, ἀν ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἀηδία, αὐτὴ ἡ δολοφονικὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ 'Εθνους, ποὺ γίνεται αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν περισοτέρων 'Αθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν «'Ορέστεια» και γιὰ τὴν «'Αντιγόνη» οὔτε γιὰ τὴ γλώσσα πιά. Αὐτῆς, ὅπως κατάντησαν, μπόρῃ νὰ τὶς βρίζῃ κι' ὁ κ. Γιάνναρος τῆς «'Εσπερινῆς» ἀκόμα με τὰ ἐνυπόγραφα και πολυδαρυσήμαντα ἄρθρα του Πρόκειται γιὰ τὸ 'Εθνος ποὺ τὸ σπρώχνουν οἱ ἀστεῖοι πρὸς τὴν τελείαν ἐξόντωσι, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα, γιὰ νὰ πουλῆσῃ ἑκατὸ διακόσια φύλλα παραπάνω, και νὰ τσεπώσῃ ἰσάριθμες πεντάρες.

Καλὰ τοὺς ἔκαναν. 'Ο κ. Μπενῆ-Ψάλτης ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, κι' ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔδειξαν τὸ θάρρος ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ κρίσιμη αὐτὴ περίστασις. Φτάνει μονάχα νὰ μὴ κουραστοῦν, νὰ μὴ σταματήσῃ στὴ μέση. 'Εξὸν ἀπὸ τὸν ἐκδότη τῆς «'Αστραπῆς», εἶναι κι' ἄλλοι ποὺ πρέπει νὰ νοιώτουν πῶς ὁ τόπος αὐτός, ὅσο κι' ἀν καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν κακὴ του μοῖρα νὰ τραβᾷ ἔλοταχῶς στὸν γκρεμό, ἔχει ὅμως και Νόμους ποὺ καμμιὰ φορὰ λειτουργοῦν κ' ἔχουν τὴ δύναμι νὰ βουλώνουν τὰ πύλωτα στόματα.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ

ψείρασμένα μαλλιά τοῦ Σαμψάκου, ἓνα μνημόσυνο 'Α-

λήθεια, ἄξιζε οἱ ἀγῶνες τοῦ Μιστριώτη νὰ στεφθοῦν μετὰ περίφημα αὐτὰ μαλλιά, τὰ ὅποια τόσο ἐνθουσίασαν μερικὰ παιδιὰ και μερικοὺς δημοσιογράφους.

Κρίμα μονάχα ποὺ ὁ Σαμψάκος, ἀφοῦ εἶχε ποὺ εἶχε τὸ ψαλίδι στὰ χέρια του, δὲν ἐπῆγε νὰ κόψῃ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ θυσία τῶν μαλλιῶν του, και μερικὲς ἀκάθαρτες γλωσσῆς Καθηγητικῆς και δημοσιογραφικῆς, γιὰ νὰ λύσῃ ἔτσι, σὰν ἄλλος μέγας 'Αλέξανδρος, μετὰ τὸ ψαλίδι του τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

τὴν νύχτα ὁ κ. Ράλλης ἔδωσ' ἐξετάσεις γιὰ Πρωθυπουργὸς κ' ἐπέτυχε.

Κ' ἔτσι, ἐν μιᾷ νυκτὶ και μόνῃ, ἐλύθησαν δυὸ ζητήματα μαζί. Τὸ Μιστριωτικὸ και τὸ Πολιτικὸ ζήτημα.

Πᾶσι πιά! 'Η Βουλὴ δὲν διαλύεται. Τὸ Ὑπουργεῖον μεταρρυθμίζεται. Κι' ὁ κ. Ράλλης μένει Πρωθυπουργὸς.

Αὐτὸς μονάχα ἀποδειχτηκε πῶς μπόρῃ νὰντιμετωπίσῃ παλληκαριστὰ τὴ Δεληγιαννικὴ δημοκοπία. 'Αν ἦταν Πρωθυπουργὸς ὁ κ. Θεοτόκης τὴν Κυριακὴ, τὴ Δευτέρᾳ τὸ πρῶθ θὰ εἶχαμε παραιτησὶ Ὑπουργεῖου, ὅπως ἔγινε και μετὰ Ἐυαγγελικά.

Τιμιο αὐτὸ ποὺ ἔκαμε τότε ὁ κ. Θεοτόκης. Μὴ δυστυχῶς ἡ δημοκοπία δὲν πολεμιέται μονάχα μετὴν τιμιότητα. Θέλει και παλληκαριά. Κι' ὁ κ. Ράλλης ἔδειξε πῶς ἔχει και μετὰ παραπάνω τὴν παλληκαριά ποὺ χρειάζεται γι' αὐτὸν τὸν πόλεμο.

Νὰ τὸ εὐχηθῶμε λοιπὸν ὅλοι μας, ὅσ' ὁ κ. Δεληγιάννης εἶναι ζωντανὸς και δὲν εἶναι Πρωθυπουργὸς, νὰχοῦμε πρωθυπουργό μας τὸν κ. Ράλλη, ποὺ ξέρει πολὺ ὁμορφᾶ και πολὺ τεχνικᾶ νὰ τὸν βάζῃ στὴν θέσι του, γιὰ νὰ μὴν πάθῃουμε και χειρότερα ἀπὸ κείνα ποὺ πάθῃουμε ὡς τώρα.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ

τὰ φρόνιμα και τὰ χρυσὰ ποὺ εἶπε ὁ φοιτητὴς Καπετανάκης ἀπὸ 'ξω ἀπὸ τὴ Διεύθυνσι τῆς 'Αστυνομίας στοὺς συναδέλφους του, τὴ Δευτέρᾳ τὸ πρῶθ, πρέπει νὰ χαραχτοῦνε με χρυσὰ γράμματα στὴν ἱστορία τοῦ Πανεπιστημίου μας, πλάι στὰ προδοτικὰ λόγια τοῦ Μιστριώτη και τῶν άλλων πετεινόμυαλων, γιὰ νὰ τὰ ἐξαγνίσουν.

— 'Εν ὀνόματι τῆς τιμῆς σας, τῆς Πατρίδος και τοῦ Πανεπιστημίου, διαλυθῆτε! Μὴ θέλετε νὰ αἰμασοκλιέσετε τὴν πρωτεύουσιν εἰς τόσον κρίσιμους περιστάσεις, ἐσωτερικῶς και ἐξωτερικῶς!

Αὐτὰ εἶπε ὁ φρόνιμος και πατριωτικώτατος φοιτητὴς. Μὰ ποῖός ἀκούει τοὺς φρόνιμους ἔδῳ πέρα;

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

4

JUDAS ERRANT

ΜΠΗΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ!

Ξυπᾷ τῆς βγῆκανε τῆς δόλιας Κυρᾶ Νικολάκαινας τὰ γέλια, π' ἀθέλητα σ' τὰ χάλια τοῦ δασκάλου τῆς φύγανε. Θυμώτανε τῆς ἱστορίας π' ἀκουγε γιὰ τῶν ληστῶν τῆς τυρανίας κι' ἔτρεμε, μὴν πάθουνε τὰ ἴδια, κι' ἐπιανότανε ἡ καρδιά της. Εὐχарιστημένη ἦτανε ὅλο τὸ ἔχει της νὰ δώσῃ, φθάνει μόνο μιὰ ὄρ' ἀρχήτερα νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ νύχια τους. Τὸ μεγαλείτερο βᾶσανό της ἦτανε... ὁ ἄνδρας της, καί, ὁ ἄνδρας της ὁ νευρικός και χωρατατζῆς, ποὺ εὐκολα μετῆς κακαῖς του συνήθειαις μπόρῃσε νὰ τοὺς μπῆ σ' τὴ μύτη.

— Νά! παλλικάρη μου, εἶπε σ' τὸ Γεωργούλη ποὺ τὴ ζύγωσε, ὅ,τι τζουβαερικό ἔχω βρισκεται σ' αὐτὸ τὸ μαντύλι δεμένο. Τὰ χορήματά μας τὰ πήρατε ἀπ'

τὸν ἄντρα μου. Μέσα σ' τὸ δισάκι...

— 'Ας το γιὰ τώρα τὸ δισάκι νὰ ἰδοῦμε τ' ἔχ' τὸ μαντύλι... ἓνα ἓνα τὰ μπιχλιμπίδια σ'... ἓνα, δαδ, τρία δαχτυλῖδια, λάμπνε σὺν φεγγάρ'... δυὸ σκληρίκια, δυὸ βραχιόλια, μίνια, ὦρα, ἓνα χρυσὸ γιουρταν' χωρὶς φλουριά... πῆρ' οὐ δισόλις και σήκουσ'... ἄλλοιωτικο γιουρταν' αὐτοῦνο!

Τὸ παλλικάρη ἔμεινε εὐχарιστημένο ἀπ' αὐτὴν τὴν καταγραφὴ. 'Επαιξε σ' τὰ χέρια του τὰ μπιχλιμπίδια, ὅπως τᾶλεγε, σὰν τὸ παιδί τὰ λιλιὰ του, και χαμογελοῦσε γλυκὰ και κύτταξε τὴ Νικολάκαινα ἡμερα, σὰν νᾶθελε νὰ τῆς πῆ: γιὰ σου καλομοῖρα! δὲν πῆγε ὁ κόπος χαμένος ἀπὸ σέβανε! 'Επειτα γιὰ παρηγοριά:

— Μὴν τὰ λυπᾶσαι — εἶπε — κυρ' ἀφέντρα τὰ μαλάματα! Κι' ἀν πέσαν τὰ δαχτυλῖδια γλιέπ' κανεῖς τὰ δάχτυλα. 'Αμ φαίνται ἡ ἀργοντιά, κερά μ' φαίνται, δὲν ἔχ' ἀνάγκη ἀπὸ ντελαλή!... 'Σ' τ' ἀλήθεια, κερά, αἰε τῶρα δός μ' κι' αὐτοῦνα τὰ σκληρίκια, π' φορᾶς, και τὴ βέρα, π' γλιέπ' σ' τὸ ζερβί σ'.

— Τὰ σκουλαρίκια νὰ τὰ πάρῃς, καπετάνη μου, μὰ ἡ βέρα εἶν' ὁ ἀρραβωνιάς μου... εἶν' ἁμαρτία.

— Σ' τὸ λαϊμό μ' νᾶνε! δός τηνε γιὰ και κᾶνς ἄλλο ἀρραβωνιά... δὲν χάθηκε οὐ κόσμος! 'Ετσ'

μπράβο! Τ' ἔχ' τῶρα σ' τὸ δισάκι:

— Μιὰ μεταξωτὴ φορεσιὰ, στέφανα, κερά, κρυφέτα, και κᾶτι μικρὰ χαρίσματα... Πηγαίναμε νὰ στεφανώσωμε σ' τὴ Κούμη...

— 'Ε! μπόρῃ γιέ μ' καμιο π' θᾶχῃ οὐ γαμπρός κι' ἡ νύφ' γιὰ τ' ἀργοπέρεμα! 'Αλλα μελετάει οὐ ζευγᾶς κι' ἄλλα λῆεν τὰ βῶδια!... Τίπτ' ἄλλο δὲν ἔχ'ς, κερά, ἔτε τίττα: μέσ' τοῦν κόρφο σ', σ' τὰ φουστάνια:

— Τίποτα, καπετάνη, εἶσι μετὰ τὴ χάρι τοῦ 'Αϊ Νικόλα, ποῦχομε μπροστά μας. Βάλε μιὰ γυναικὴ νὰ με ψᾶξῃ.

— Μωρὲ σὲ πιστεύου, ζαβυλη!... Και σὺ, ἀρεντικό, πέ μ' τὴν ἀλήθεια, σὰν τὴ κυρά, νὰ μὴν σὲ γγιάξω καθόλ'... 'Αεἰ νὰ γλυτώνομε!

— Τοὺς παρᾶδες μου τοὺς πῆρες — εἶπ' ἐκεῖνος στενοχωρημένος: τίποτ' ἄλλο π'ὸ τὸ ρολόι μου δὲν ἔχω... πᾶρ' το μόνος σου, σὰν μαῦχεις δεμένα τὰ χέρια. Δὲν μοῦ λές, σ' τὸ θεό σου, πότε θὰ μοῦ τὰ λύσῃς; φοβᾶσαι μὴν πετάξω με δαῦτα:

— Πᾶλε τὰ ἴδια τοῦ διαόλ' ὁ τσιλιφίγκος! Κᾶτσ' αὐτοῦ δᾶ και μὴν κρᾶινε, μὴ φᾶς και ζῦλο τῆς χρονιάς σ'... 'Ας ἔχ' τὴ χάρι ἡ κυρά, π' σ' ἀφίνου!

— Ναι, παλλικάρη μου! ὁ θεός νὰ σοῦ δώσῃ